

Sygn. akt VI GC 248/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **F. G. (1)**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda F. G. (1) kwotę 652,75 złotych (sześćset pięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od powoda F. G. (2) na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 293,07 złotych (dwieście dziewięćdziesiąt trzy złote siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 248/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 sierpnia 2016 roku powód F. G. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 2 465,94 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu z winy kierującego innym pojazdem, który to kierowca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego ubezpieczyciela. Poszkodowany zlecił naprawę tego pojazdu powodowi, który po jej przeprowadzeniu wystawił fakturę na kwotę 19 024,26 złotych brutto.

Kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy kosztami naprawy pojazdu a wysokością odszkodowania wypłaconego przez pozwanego pomniejszonego z tytułu weryfikacji stawek za roboczogodzinę prac blacharsko –

mechanicznych i lakierniczych oraz wysokości 50% podatku VAT naliczonego na fakturze za naprawę pojazdu oraz za najem pojazdu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 03 stycznia 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 5473/16 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się oddalenia powództwa i wskazał, że wypłacił tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu kwotę 14 934,88 złotych netto weryfikując stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych z kwoty odpowiednio 115/135 złotych netto do poziomu rynkowego, tj. w kwocie 95/95 złotych netto. Pozwany zakwestionował także prawo powoda do otrzymania kwoty stanowiącej 50% podatku VAT, z uwagi na okoliczność, że właścicielowi pojazdu przysługuje uprawnienie do odliczenia tego podatku w całości.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 maja 2015 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. posiadającego uprawnienie do odliczenia 100% wartości podatku VAT.

Użytkownikiem tego pojazdu był (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. posiadający uprawnienie do odliczenia 50% wartości podatku VAT.

Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

niesporne, a nadto: zeznania świadka A. G. – protokół rozprawy z dnia 07 lipca 2017 roku – k. 101-102 (zapis obrazu i dźwięku 00:01-00:07:10)

W dniu 19 listopada 2015 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu z tytułu ubezpieczenia OC sprawy szkody z dnia 29 maja 2015 roku.

umowa cesji wierzytelności z polisy ubezpieczeniowej wraz z pełnomocnictwem – k. 13-18 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) F. G. (1), którego warsztat naprawczy miał na rynku opinię rzetelnego zakładu naprawczego, a także wynajął od niego pojazd zastępczy, a następnie przeniósł na F. G. (1) wierzytelność w postaci odszkodowania z tytułu naprawy przedmiotowego pojazdu i kosztów najmu pojazdu zastępczego.

umowa o zwolnieniu z długu i przelew wierzytelności – k. 12 akt, zeznania świadka A. G. – protokół rozprawy z dnia 07 lipca 2017 roku – k. 101-102 (zapis obrazu i dźwięku 00:01-00:07:10)

Z tytułu naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) F. G. (1) wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. fakturę numer (...) na kwotę 19 024,26 złotych brutto.

Z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego F. G. (1) wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. fakturę numer (...) na kwotę 1 660,50 złotych brutto.

faktury – k. 31, 30 akt, kalkulacja naprawy – k 32-37 akt

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznał i wypłacił tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kwotę 14 934,88 złotych netto weryfikując stawki za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych do kwoty 95/95 złotych netto oraz kwotę 1 350 złotych netto tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Nie uwzględniono także kwoty stanowiącej podatek VAT wykazanej w obu fakturach.

zweryfikowana kalkulacja – k. 71-77 akt, decyzja – k. 69, 70 akt

W 2015 roku zakłady naprawcze II kategorii na terenie T. wykonywały naprawy stosując stawki w kwocie 90-135 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 110-150 złotych netto za roboczogodzinę prac lakierniczych.

Celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 29 maja 2015 roku wynosiły kwotę 15 432,38 złotych netto, przy uwzględnieniu stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w kwocie odpowiednio 115/135 złotych netto za roboczogodzinę tych prac.

opinia biegłego sądowego M. T. – k. 109-124 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty dołączone do akt nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych okoliczności. Sąd wziął pod uwagę również oświadczenia stron uwzględniając je jednakże w takim jedynie zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd oparł się także, uznając je za wiarygodne, na zeznaniach świadka A. G., w szczególności w zakresie, w jakim świadek ten wskazywał, że dokonał wyboru warsztatu powoda, gdyż posiada on na rynku opinię rzetelnego zakładu naprawczego.

Dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania napraw pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów M. T.. Biegły sądowy na podstawie akt sprawy wyliczył celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przywracającego ten pojazd do stanu sprzed kolizji, a także dokonał analizy stawek za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych stosowanych na lokalnym rynku T. w 2015 roku.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków. Mając na uwadze, że żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń odnośnie zawartych w niej wniosków, Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej mocy dowodowej i oparł się na niej dokonując rozstrzygnięcia sprawy, w tym dzieląc wniosek biegłego sądowego co do uwzględnienia w kosztach naprawy przedmiotowego pojazdu stawek zastosowanych przez powoda, tj. w kwocie 115/135 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i lakierniczych, mając na uwadze, że są to stawki rynkowe.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Niesporne w niniejszej sprawie było, że pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. ponosi odpowiedzialność za skutki uszkodzenia w wyniku kolizji z dnia 29 maja 2015 roku pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wiążącej go ze sprawcą szkody.

Spór dotyczył natomiast wysokości należnego powodowi F. G. (1) odszkodowania obejmującego uzasadnione i celowe koszty naprawy przedmiotowego pojazdu, a w szczególności dotyczył stawek za roboczogodzinę prac blacharsko –

mechanicznych i lakierniczych oraz uwzględnienia w kwocie odszkodowania kwoty stanowiącej 50% wartości podatku VAT, gdyż ze zwolnienia w takim zakresie korzystał zlecający naprawę (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

Mając na uwadze określony wyżej zakres sporu, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż zasada odpowiedzialności pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, będzie miała zatem treść art. 361 § 2 k.c., ustanawiającego zasadę pełnej kompensacji szkody oraz treść art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03 (Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

Jak wskazał biegły sądowy zakłady naprawcze II kategorii, a więc kategorii, jaka została przyznana także powodowi, na terenie T. wykonywały naprawy stosując stawki w kwocie 90-135 złotych netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 110-150 złotych netto za roboczogodzinę prac lakierniczych. W tej sytuacji zatem nie było wątpliwości, że zastosowane przez powoda stawki w kwocie 115/135 złotych netto były stawkami rynkowymi.

Wobec powyższego przyjęć należy, że (jako że zakres prac i rodzaj części zamiennych użytych do naprawy był niesporny) celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 29 maja 2015 roku wynosiły kwotę 15 432,38 złotych netto, przy uwzględnieniu stawek za prace blacharsko – mechaniczne i lakiernicze w kwocie odpowiednio 115/135 złotych netto za roboczogodzinę tych prac.

Odnosząc się zaś do żądania uwzględnienia w kwocie odszkodowania również 50% podatku VAT wynikającego z faktury numer (...) (z tytułu kosztów naprawy pojazdu, tj. kwoty 1 778,69 złotych) oraz numer (...) (z tytułu najmu pojazdu zastępczego, tj. kwoty 155,25 złotych), to wskazać należy, że jest ono zasadne jedynie odnośnie kwoty 155,25 złotych.

Poza sporem pozostawało, że właścicielem pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) jest (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. (posiadający prawo do odliczenia 100% wartości podatku VAT), zaś korzystającym z tego pojazdu jest (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (posiadający prawo do odliczenia 50% wartości podatku VAT).

Nie budzi także w doktrynie i orzecznictwie wątpliwości, iż w takiej sytuacji w razie uszkodzenia pojazdu, poszkodowanym z tytułu kosztów naprawy tego pojazdu jest (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. jako właściciel,

zaś poszkodowanym w zakresie niemożności korzystania z pojazdu (a więc z tytułu kosztów najmu pojazdu) jest korzystający, czyli (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

A zatem odszkodowanie przysługujące (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. jako poszkodowanemu z tytułu poniesionych kosztów najmu pojazdu zastępczego powinno obejmować także kwotę 155,25 złotych tytułem 50% podatku VAT (bo z odliczenia w takiej wysokości korzysta), służy ono bowiem pokryciu szkody wyrządzonej korzystającemu z pojazdu mającemu w tym zakresie status poszkodowanego. Natomiast w przypadku odszkodowania obejmującego koszty naprawy, poszkodowanym jak wskazano powyżej, jest (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. posiadający prawo do odliczenia 100% wartości podatku VAT, a zatem należne mu odszkodowanie z tego tytułu – kosztów naprawy – jest odszkodowaniem w kwocie netto. W takim jedynie kształcie wierzytelność z tego tytułu (kosztów naprawy) mogła zostać przeniesiona na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., a następnie przez ten podmiot – na powoda F. G. (1).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłacił poszkodowanemu kwotę 14 934,88 złotych tytułem zwrotu kosztów naprawy, a zatem jest on zobowiązany do zapłaty pozostałej części odszkodowania z tego tytułu w wartości netto, tj. kwoty 497,50 złotych (15 432,38 złotych netto – 14 934,88 złotych netto), a także kwoty 155,25 złotych (tytułem 50% podatku VAT za najem pojazdu), a więc łącznie kwotę 652,75 złotych i w tym zakresie żądanie pozwu było zasadne, wobec czego w punkcie I wyroku Sąd na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. w zw. z 361 k.c. i art. 363 k.c. oraz art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 2060 ze zmianami) zasądził powyższą kwotę wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 15 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Podstawę zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie stanowił art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 cytowanej powyżej ustawy z dnia 22 maja 2003 roku, przy czym termin naliczenia odsetek wskazany w pozwie nie był kwestionowany przez pozwanego reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne z przyczyn wskazanych wyżej, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku na podstawie powyższych przepisów stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 26,47%, a pozwany w 73,53%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2 273,47 złotych (opłata od pozwu – 124 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 1 200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych, wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 932,47 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1 217 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 1 200 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 601,79 złotych (26,47% z kwoty 2 273,47 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 894,86 złotych (73,53% z kwoty 1 217 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot powód powinien zwrócić pozwanemu kwotę 293,07 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.